

Het negende meisje

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

De laatste engel
Dieper dan de doden
Geheimen in het graf

TAMI HOAG

**HET NEGENDE
MEISJE**

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Ninth Girl

Uitgave

Published by Dutton, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Copyright © 2013 Tami Hoag

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Valérie Janssen

Omslagontwerp

Robert Adriaansen, Loudmouth

Omslagfoto

© Mohamad Itani/Trevillion Images

Foto auteur

© Jan Cobb

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4383 0

ISBN 978 90 443 4384 7 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Met dank aan Susan en Tina, die me hebben gevoed en mijn contact met de echte wereld in stand hebben gehouden, al was dat misschien via een heel dun draadje. Fantastische vriendinnen in de frontlinie van een deadline.

Ook dank aan Nick Tortora, die me heeft laten kennismaken met de wereld van de *mixed martial arts* en me heeft geholpen gefocust en (min of meer) geestelijk gezond te blijven tijdens de oorlog die het schrijven van een boek eigenlijk is.

1

Oudejaarsavond. De vreselijkste avond van het jaar om chauffeur van een partybus-limousine te zijn. Jamar Jackson had in feite nog geen enkele avond of gelegenheid meegemaakt dat het wel fijn was om limousinechauffeur te zijn. In de afgelopen twee jaar die hij nu voor het bedrijf van zijn neef werkte, was hij tot de conclusie gekomen dat het grootste deel van de mensen om maar één reden een stretch-limousine huurde: zodat ze dronken, high, stierlijk vervelend en onbeheerst konden zijn zonder bang te hoeven zijn dat ze werden gearresteerd. Van de ene plek naar de andere komen kwam pas op de tweede plaats.

Hij bestuurde de Wild Thing – een witte Hummer met bekleding met zebraprint die ruimte bood aan twintig passagiers. Een rijdende nachtclub die baadde in paars licht, en was uitgerust met een hypermodern geluidssysteem, satelliettelevisie en een volgepakte bar. Het ding reserveren op oudejaarsavond kostte een maand flathuur en dat was dan inclusief een fooi van twintig procent – wat de ellende van het moeten rondrijden van deze hufters tenminste nog een beetje de moeite waard maakte.

Jamar werkte hard voor zijn geld. Zijn avonden waren gevuld met gillende meisjes in diverse stadia van ongekleding naarmate de avond vorderde en corpballen die ongeacht hun leeftijd boeren en scheten laten nog steeds hilarisch vonden. Zonder uitzondering telde het rondrijden van een groep feestgangers aan het eind van de rit altijd minstens één huilende vrouw, één verbale en/of fysieke ruzie tussen de gasten, een of andere vorm van seks en een overvloedige hoeveelheid braaksel. Jamar onderging het allemaal met een glimlach.

Inclusief een fooi van twintig procent was zijn mantra.

Een bijkomend voordeel: deze ervaringen waren koren op zijn molen. Hij was student sociologie aan de Universiteit van Minnesota en moest een scriptie schrijven.

Op deze oudejaarsavond bestonden zijn gasten uit een groep jonge advocaten en hun afspraakjes, dronken van champagne en uitgelaten omdat ze een paar dagen vrij hadden van hun zeventigjarige werk-

week. Zijn opdracht die avond was hen van het ene feest naar het andere rijden tot ze allemaal bewusteloos waren of in het ziekenhuis waren beland met alcoholvergiftiging.

Helaas was de avond naar de maatstaven van oudejaarsavond nog jong en vloeiende de drank rijkelijk, en als hij nu nog één keer *Moves Like Jagger* van Maroon 5 moest aanhoren, zou hij deze godvergeten partybus in een greppel sturen.

Inclusief een fooi van twintig procent...

Zijn passagiers waren luidruchtig. Ze weigerden op hun plek te blijven zitten. Als de een niet op de vloer lag uitgestrekt, dan was het wel een ander. Wanneer Jamar een blik wierp in de achteruitkijkspiegel, ving hij telkens een glimp op van de vrouwelijke anatomie. Eén meisje kon maar niet voorkomen dat haar topje omlaagzakte; van een ander was het rokje zo kort dat ze een kronkelende reclame was voor de salon die haar bikinilijn waxte.

Jamar probeerde zijn ogen op de weg gericht te houden, maar hij was natuurlijk wel een vent van vijfentwintig met gratis uitzicht op een blote poes achter hem.

Ze waren de avond begonnen op een privéfeestje in de chique voorstad Edina en daarvandaan naar een feest in een hip restaurant in de wijk Uptown gegaan. Nu waren ze op weg naar een trendy nachtclub in het centrum van Minneapolis.

Het was druk en gevaarlijk in de straten met autobestuurders die halfdronken en half verdwaald waren. Wat de situatie nog verergerde, was de temperatuur van -28 °C, en het vocht uit de uitlaat condenseerde en bevroor onmiddellijk tot een dun laagje helder ijs dat bijna onmogelijk te zien was op het wegdek. Een onwelkome complicatie op een rottig stuk van de weg die vol zat met gaten die groot genoeg waren om een man in één keer op te slokken.

Inclusief een fooi van twintig procent...

Jamars zenuwen trilden op een frequentie die bijna net zo hard was als de muziek. Zijn hoofd bonkte mee op de maat. Hij hield één oog op het meisje achterin gericht en een op de weg. Ze naderden een kluwen van straten en hoofdwegen die elkaar kruisten en in elkaar overgingen. Hennepin en Lyndale, de 55 en de 94.

Het meisje met het afgezakte topje zoende Dame Met Blote Poes. Het gejoel en gejuich van de feestgangers steeg tot een volume dat wedijverde met de stem van Adam Levine.

‘... moves like Jagger... I got the moves like Jagger...’

Jamar was zich slechts vaag bewust van de bestelwagen die hem

aan de linkerkant passeerde en de donkere auto die voor hem invoegde op de weg. Hij stond er niet bij stil hoe lang hij nodig zou hebben om de tank die hij bestuurde tot stilstand te brengen, mocht de noodzaak zich voordoen. Zijn aandacht was over te veel verschillende dingen verdeeld.

Toen veranderde in een fractie van een seconde alles.

Remlichten gloeiden veel te dicht voor hem rood op.

Jamar schreeuwde: ‘Shit!’ en trapte in een reflex zijn rempedaal in.

De Wild Thing rolde gewoon door. De auto leek omlaag te duiken, maar veerde weer op en de kofferbak sprong open.

Nu was zijn aandacht messcherp gefocust op wat zich pal voor hem afspeelde, een tafereel uit een horrorfilm, verlicht door schel witte xenonkoplampen. Uit de kofferbak dook als een bizar duveltje-uit-een-doodsje een vrouw op. Jamar gilte bij het zien van de vrouw die uit de achterbak vloog, op het wegdek landde en recht overeind schoot. Pal voor hem.

Hij zou er nog jarenlang nachtmerries over hebben. Ze zag eruit als een bizarre zombie – één oog wijd open, de mond opengesperd in een gil; haar gezicht zag eruit alsof de helft was weggesmolten. Ze was bedekt met bloed.

Toen de Wild Thing de zombie raakte, klonk oorverdovend gekrijs – het gekrijs van Jamar, het gekrijs van de meisjes achter hem, het geschreeuw van de mannen. De Hummer slipte en gleed zijwaarts verder over de spekgladde weg. In het voertuig buitelden lichamen over elkaar heen. Van achteren klonken een klap en een knal, gevolgd door nog een. De Hummer kwam schokkend tot stilstand, en precies op dat moment begaf Jamars blaas het en plaste hij in zijn broek.

Inclusief een fooi van twintig procent...

Wat een kloteoudejaarsavond.

2

‘Een verdomd gelukkig nieuwjaar,’ zei Sam Kovac met flinke weerzin.

Wat een teringzooi. Koplampen en draagbare schijnwerpers verlichtten het tafereel, en lichtstaven en de roodblauwe zwaailampen van surveillancewagens zorgden voor een feestelijk tintje. Er waren al diverse busjes van nieuwsprogramma’s gearriveerd die daar hun kamp hadden opgeslagen. Het in dikke winterjassen in hun eigen verschillende teamkleuren gehulde televisietalent had allemaal zijn eigen plekje uitgezocht met uitzicht op de plek des onheils.

Schofterige aasgieren. Kovac liep met gebogen hoofd en de rand van zijn hoed diep over zijn voorhoofd getrokken naar de plek toe.

Een witte Hummer met idiote proporties stond dwars op twee rijbanen. De achterraut was eruit gesprongen, zodat de binnenkant te zien was: paarse ledverlichting en stoelbekleding met zebraprint.

Overdreven uitbundige, voor dit weer veel te dun geklede voormalige feestgangers cirkelden om het voertuig heen. De meesten van hen waren druk aan het praten in of sms’en op hun gsm. De meisjes, die aan het begin van de avond ongetwijfeld nog het toonbeeld van superhippe mode waren geweest, zagen er nu uit als goedkope prostituees op een zware avond: verward haar, uitgelopen make-up en slordig zittende kleding. Ze droegen een korte jurk. Een van hen was in een bontjas gewikkeld; de ander had een smokingjasje om zich heen geslagen. Ze hadden allemaal gehuild of huilden nog steeds, terwijl hun dates hun best deden om in deze chaos belangrijk en ernstig te ogen.

Zo te zien was een Lexus-coupé achter op de partybus geknald, wat niet goed had uitgepakt voor de Lexus. Nu de voorkant bijna tot aan de voorruit was teruggedrukt, leek de auto net een mopshond op wielen. Een derde auto was achter op de Lexus gebotst. Een Chevy Caprice met een gedeukte voorkant stond op de vluchtstrook.

Kovac was in de ballen bevriezende ijskou op oudejaarsavond echter niet gekomen om een drie auto’s tellende kettingbotsing af te handelen. Hij was rechercheur Moordzaken. Zijn werk was moord.

Wat voor rol moord in deze ellende speelde, wist hij niet. Het was echter veilig om aan te nemen dat het wel een halve nacht zou duren voordat er duidelijkheid was.

Niet dat hij iets beters te doen had. Hij had geen sexy afspraakje om het nieuwe jaar mee in te luiden. Hij ging niet naar feestjes om anderen dronken te zien worden en zichzelf voor schut te zien zetten, alleen maar omdat ze een nieuwe kalender moesten aanschaffen.

‘Gelukkig nieuwjaar, rechercheur.’

Kovac gromde tegen de jonge, geüniformeerde agent: ‘Wat is daar zo gelukkig aan?’

‘Eh... niets eigenlijk.’

‘Ik neem aan dat er iemand dood is. Moeten we daar soms gelukkig van worden?’

‘Nee, rechercheur. Het spijt me.’

‘Alle Jezus, Kojak. Dat jij nou toevallig vanavond niet van bil gaat, betekent nog niet dat je het mag afreageren op agent Lekker Ding daar.’

Kovac richtte zijn chagrijnige blik nu op zijn partner die net kwam aanlopen. Nikki Liska was gekleed in haar standaarduitrusting voor onder de -20 graden – een dikke, met dons gevoerde parka die tot over haar knieën viel en een met bont gevoerde Elmer Fudd-pet met oorwarmers. Ze zag er belachelijk uit.

Liska was puur op wilskracht bijna een meter vijftenzestig. Kovac noemde haar Tinks – een afkorting van Tinker Bell na gebruik van steroïden. Klein, maar beresterk. Als ze groter was geweest, zou ze al lang de hele wereld hebben overgenomen. Dik ingepakt, zoals nu, zag ze er echter uit als het kleine broertje in *A Christmas Story* dat op weg naar school door iemand omver werd geduwd en dan hulpeloos op haar rug zou blijven liggen als een gestrande schildpad.

‘Waarom denk jij dat ik vanavond niet van bil ga?’ mopperde hij.

‘Je bent toch hier, of niet dan?’ zei ze. ‘We zullen het nieuwe jaar geen van beiden inluiden met een orgasme. En ik had nota bene wel een date, fijn dat je het vraagt.’

‘Tja, dan moet ik je iets vertellen,’ zei Kovac. ‘Als je dát aanhad, zou jij ook heus niet van bil zijn gegaan.’

‘Daaruit blijkt wel dat jij er weer eens niets van snapt,’ pareerde Liska. ‘Onder deze jas loop ik in mijn blote kont.’

Kovac lachte blaffend. Ze waren al heel lang partners. Hoewel ze hem nog steeds aan het blozen kon krijgen, keek hij nooit op van de bagger die uit haar mond kwam.

De agent in uniform had geen flauw idee wat hij van hen allebei moest vinden. Het was heel goed mogelijk dat hij bloosde. Of dat zijn gezicht compleet bevroren was.

‘Wat is de situatie hier precies, knul?’ vroeg Kovac.

‘De man die de Hummer bestuurde, zegt dat er een zombie uit de kofferbak van de auto voor hem sprong,’ zei de jonge man met een volkomen strak gezicht. ‘Hij remde nog, maar kon niet meer stoppen. De Hummer heeft de zombie geraakt. De Lexus is achter op de Hummer gebotst. De Caprice is achter op de Lexus gebotst. Geen zware gewonden of doden – afgezien van de zombie.’

‘Ik was al om bij dat “zombie die uit de kofferbak van de auto sprong”,’ zei Liska.

‘Een zombie,’ zei Kovac toonloos.

Hij wandelde hoofdschuddend naar de kleine groep mensen die rondom het lichaam midden op de weg stond opgesteld. Het team van Forensische Opsporing was foto’s aan het maken. Een paar agenten van het plaatselijke politiekorps die zich bezighielden met het ongeluk zelf, maten de weg en de afstand tussen de auto’s op.

Steve Culbertson, de pathologisch onderzoeker, zag Kovac staan en kwam naar hem toe. Hij was mager en een beetje sjofel, en had een peper-en-zoutkleurige stoppelbaard en de smalle, sluwe ogen van een coyote. Hij zag er altijd uit als een man die elk moment de ene kant van zijn jas kon openslaan om te proberen je een gestolen horloge te verkopen.

‘Steve, als ik hiernaartoe ben geroepen voor een verkeersongeluk met dodelijke afloop, dan moet ik straks iemand in elkaar slaan,’ zei Kovac. ‘Het is verdomme veel te koud voor dit gezeik. Zelfs het haar in mijn neus is bevroren.’

‘Vertel mij wat. Dan moet je eens proberen op een avond als deze nauwkeurig de temperatuur van een lijk vast te stellen.’

‘Ik wil niets horen over jouw sociale leven.’

‘Heel grappig.’

‘Goed, er valt dus een zombie uit de kofferbak van een auto...?’

‘Ik heb geen clou, als je dat soms verwacht,’ zei Culbertson. ‘Wel een citaat uit mijn lievelingsfilm: Dit was geen bootongeluk.’

Kovac trok één wenkbrauw op. ‘Is het slachtoffer dan aangevallen door een grote witte haai?’

Culbertson wierp een ironische blik op de gigantische witte Hummer. ‘Eerder door eentje aangereiden. Alleen denk ik niet dat dit haar grootste probleem was. Kijk zelf maar.’

Kovac had meer dode lichamen gezien dan hij kon tellen: mannen, vrouwen, kinderen; slachtoffers van schietpartijen, steekpartijen, wurgpartijen, vechtpartijen; verse lijken en lichamen die hartje zomer dagenlang in de kofferbak van een auto hadden gelegen. Zoiets als dit had hij echter nog nooit eerder gezien.

‘T-t-t-ering,’ zei hij, terwijl de lucht uit zijn longen stroomde.

Liska stond naast hem. ‘Allemachtig... Het is inderdaad een zombie.’

Het leek wel alsof de helft van het gezicht van het vrouwelijke slachtoffer was weggesmolten. Het zag eruit alsof huid en vlees waren weggebrand, zodat de spieren en botten eronder zichtbaar waren, zodat haar tanden zichtbaar waren op de plek waar haar wang behoorde te zitten. Het rechteroog ontbrak uit de oogkas. De schedel was verbrijzeld en als een ei opengebarsten. Het hersenweefsel in het donkere haar en op het wegdek was al bevroren.

‘De auto belandde in een van de kraters die we kuilen in de weg noemen en het lichaam stuiterde uit de kofferbak. De chauffeur van de limousine zegt dat ze rechtop stond met haar gezicht naar hem toe toen hij haar raakte,’ vertelde Culbertson. ‘Het hoofd sloeg tegen het wegdek en barstte open als een rotte meloen.’

‘De achterkant van het hoofd,’ zei Kovac. ‘Hoe zit het met het gezicht? Wat heeft dat veroorzaakt?’

‘Dat zul je aan mijn baas moeten vragen,’ zei Culbertson. ‘Het lijkt mij een of andere chemische brandwond of veroorzaakt door contact met iets heets onder de auto. Ik weet het niet, maar moet je dit eens zien,’ zei hij en hij wees met een in gehandschoende vinger naar het bovenste deel van de borstkas van het slachtoffer. ‘Die Hummer heeft haar niet herhaaldelijk gestoken, dus ik durf mijn geld er wel onder te verwedden dat het om een moord gaat.’

Kovac ging op zijn hurken zitten om het van dichterbij te bekijken. De schade aan het gezicht was zo gruwelijk dat het niet meeviel zijn hersens te laten geloven dat dit een echt mens was waar hij naar zat te kijken en geen decorstuk voor Halloween. Ze lag erbij als een kapotte pop met haar ledematen in een onnatuurlijke houding naast haar lichaam. Jong, dacht hij bij zichzelf, terwijl hij haar arm en hand bekeek – gladde huid, blauwe nagellak. Verschillende vingernagels waren afgescheurd. Een paar waren bijna helemaal losgerukt. Op de knokkels zaten schaaf- en snijwonden, wat duidde op afweerwonden. Ze had teruggevochten. Wie haar dit ook had aangedaan, ze had in elk geval teruggevochten.

Goed zo, meisje, dacht hij. Ik hoop dat je flink wat schade hebt aangericht.

Ze was vanaf haar middel naakt. Het linkerbeen was lelijk gebroken. Ze was herhaaldelijk in haar borst en hals gestoken. Het topje dat ze droeg, was gescheurd en doorweekt met bloed.

Wie had er zo'n gruwelijke hekel aan jou? vroeg Kovac zich af. Wie heb jij zo kwaad gemaakt dat hij jou dit heeft aangedaan?

'Identificatie op het lichaam gevonden, Steve?' vroeg Liska.

'Noppes.'

'Heel fijn.'

Kovac kwam met protesterende knieën en rug overeind. Zelfs het vocht in zijn gewrichten was aan het bevroren.

'Hoe laat is het?' vroeg Liska.

Hij keek op zijn horloge. 'Zeven voor twaalf. Hoezo?'

'Ik wil dat dit jaar voorbij is.'

Ze waren het jaar op nieuwjaarsdag begonnen op slechts een paar kilometer van de plek waar ze nu stonden, opgeroepen vanwege een dode, een jonge vrouw die bruto was vermoord en vanuit een auto in een greppel was gegooid. Geen identificatie. Een onbekende vrouw dus. Hun eerste van het jaar. De media hadden haar 'Naamloze Nieuwjaarsvrouw' gedoopt. Het had weken geduurd voordat ze een connectie konden vaststellen tussen hun ongeïdentificeerde lijk en een als vermist opgegeven inwoner van Missouri. De zaak was nog steeds niet gesloten.

Nu, twaalf maanden later, stonden ze hier bij het lichaam van een vermoorde vrouw zonder identificatie. De negende onbekende dode vrouw van het jaar.

Zaken met een ongeïdentificeerd slachtoffer kregen al snel een naam. Vaak bleken het passanten te zijn, mensen die zich aan de rand van de maatschappij bewogen, mensen met een onbeduidend strafblad van wie de identiteit kon worden vastgesteld aan de hand van hun vingerafdrukken of omdat hun omschrijving overeenkwam met die in een lokale of regionale melding van een vermiste persoon. Hun dood hield verband met hun risicovolle levensstijl. Ze overleden door een overdosis drugs, door zelfmoord of doordat ze de verkeerde crimineel hadden dwarsgezet. Dit jaar was het echter anders gegaan. Dit jaar pasten drie van hun inmiddels negen onbekende dode vrouwelijke slachtoffers in een heel verontrustend patroon.

Onbekende vrouw 01-11 bleek een achttienjarig meisje uit Kansas te zijn, Rose Ellen Reiser. Een universitair student die op 29 decem-

ber op weg terug naar de universiteit in St. Louis was ontvoerd bij een buurtwinkel in Columbia, Missouri, vlak bij de Interstate 70.

Onbekende vrouw 04-11 – gevonden op Onafhankelijkheidsdag – was uiteindelijk geïdentificeerd als een drieëntwintigjarige moeder van één kind uit Des Moines, Iowa, die op 1 juli was verdwenen tijdens het joggen in een park vlak bij de Interstate 35.

De identiteit van de onbekende vrouw die was gevonden tijdens het weekend van Labor Day moest nog worden vastgesteld. Haar lichaam was vlak bij de Minnesota State Fairgrounds aangetroffen, waardoor de zaak onder de politie van St. Paul viel, maar de overduidelijke overeenkomsten met de twee eerdere zaken die onder Kovac vielen, hadden hem een telefoontje opgeleverd om te overleggen.

Hij had de moordenaar Doc Holiday gedoopt, een naam die niet alleen was blijven hangen bij de politiemensen in Minneapolis, maar ook bij de rechercheurs van de bureaus in de hele Midwest waar de jonge vrouwen waren ontvoerd of waar hun lichaam was gevonden – altijd tijdens of rond een nationale feestdag en altijd vlak bij een Interstate-snelweg. Met het verstrijken van de maanden was het duidelijk geworden dat de Midwest te maken had met een seriemoordenaar die veel op de snelweg te vinden was.

‘Ze kwam dus uit de kofferbak van een auto,’ zei Liska.

De gangbare theorie was dat Doc Holiday vrachtwagenchauffeur was. De droombaan voor iedere seriemoordenaar. Zijn gruwelkamer was mobiel. Hij kon zijn slachtoffers in de ene stad grijpen en in een andere dumpen zonder dat iemand zijn gangen controleerde. Overal langs zijn route waren slachtoffers voorhanden.

‘Dan is hij dus handelsreiziger,’ zei Kovac. ‘Het kan mij niet schelen waarin hij rijdt.’

Wat hem wel iets kon schelen was dat hij naast alweer een jonge vrouw stond die nooit de kans zou krijgen om een oude vrouw te worden. Wie dit meisje ook was, ze zou nooit carrière maken, trouwen, kinderen krijgen of scheiden. Ze zou nooit de kans krijgen om succesvol te zijn of haar leven te vergooien, omdat ze geen leven meer had.

Of ze nu een geweldige meid was geweest of een geweldig kreng, ergens zou iemand haar die avond missen, zich afvragen waar ze was. Ergens op deze oudejaarsavond dacht een gezin dat het haar zou terugzien. Aan Kovac de taak om hun de harde waarheid te vertellen. Als hij tenminste kon achterhalen wie ze verdomme was.

Buiten de politieafzetting begonnen de verslaggevers rusteloos te

worden en wilden ze details horen. Een van hen riep: ‘Hé, rechercheur! We hebben gehoord dat er een zombie was. Is dat waar?’

Verderop in het zuidwesten barstte de lucht opeens open in allerlei kleuren. Vuurwerk boven de buitenwijken.

Kovac keek zijn partner aan. ‘Een verdomd gelukkig nieuwjaar.’

3

‘Ik kon niet stoppen. Ik kon die verrekte Hummer niet meer stoppen,’ zei Jamar Jackson. Hij zag eruit als iemand die een geestverschijning had gezien en wist dat dit hem de rest van zijn leven elke nacht zou blijven achtervolgen.

‘Het besturen van dat ding is alsof je de verrekte Titanic bestuurt!’ zei hij. ‘Je kunt onmogelijk stoppen! Ik heb nog geremd. Het was al te laat. Ze vloog omhoog uit die kofferbak en *knal!* Ik botste zo tegen haar aan. Ik heb haar doodgereden! O, mijn God. Ik heb iemand doodgereden!’

Hij liet zijn hoofd in zijn handen zakken en leunde met zijn ellebogen, die hem overeind hielden, op de tafel. Hij zweette als een otter. Zo koud als het op de plek van de aanrijding was geweest, zo warm was het nu in de verhoorkamer. Er was iets mis met de centrale verwarming, maar niemand van de onderhoudsploeg nam op nieuwjaarsdag zijn telefoon op.

Liska had al twee lagen kleding uitgetrokken, maar had nog steeds het gevoel alsof ze haar parka aanhad.

Jackson had zijn vlinderdas losgetrokken en de kraag van zijn smokingoverhemd losgeknoopt. Het was duidelijk dat hij de herinnering van het ongeluk telkens opnieuw afspeelde in zijn hoofd. Liska probeerde het in gedachten voor zich te zien – je rijdt over een weg, de kofferbak van de auto voor je springt open en daar schiet als een scène uit een horrorfilm een lichaam uit.

‘Wat voort soort auto was het?’ vroeg ze.

‘Dat weet ik niet,’ zei hij ongeduldig alsof hij niet wilde dat zijn lugubere herinnering werd onderbroken. ‘Een zwarte.’

‘Groot? Klein?’

‘Groot. Vrij groot. Ik weet het niet.’

‘Amerikaans? Buitenlands?’

‘Dat weet ik niet!’ zei hij geërgerd. ‘Ik zat niet op te letten!’

Liska wierp hem haar strenge-moederblik toe. ‘U bent limousinechauffeur. U wordt ervoor betaald om uw passagiers heelhuids van de ene plek naar de andere te brengen en nu wilt u beweren dat u niet oplette?’

Jackson hief zijn handen op. ‘Hallo zeg! U weet niet wat zich achter me allemaal afspeelde! Dronkenlappen, knokpartijen, halfblote vrouwen die met elkaar zaten te tongen...’

‘U was dus afgeleid.’

‘Ja, natuurlijk! Dat zou u ook zijn geweest!’

‘Hoe vaak de mannen in mijn leven daar ook over fantaseren, halfblote tongende vrouwen zijn niet echt mijn ding,’ zei Liska. ‘Wat kunt u zich dan nog wél herinneren dat u hebt gezien, meneer Jackson? Op de weg. Voor u.’

Hij slaakte een diepe zucht en staaarde naar het plafond alsof het tafereel zich daar misschien als een film op een beeldscherm zou afspelen. ‘Links van me reed een soort kleine vrachtwagen.’

‘Wat voor vrachtwagen? Een truck?’ Het was haar niet om de vrachtwagen te doen. Ze wilde dat haar getuige zich focuste op details. Ze wilde dat hij het hele beeld zo helder mogelijk voor ogen had.

‘Nee, een soort bestelwagen. Toen voegde die auto voor me in het verkeer in.’

‘Tweedeurs? Vierdeurs?’

Jackson schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet.’

‘Kon u zien hoeveel mensen er in de auto zaten?’

‘Nee. Daar heb ik ook niet op gelet. Dat kon me niet schelen. Het was gewoon een auto – tot die zombie eruit kwam.’

‘Kunt u de zombie voor me beschrijven?’ vroeg Liska met een strak gezicht. Als Jamar Jackson het om een of andere reden prettiger vond om het slachtoffer als zombie aan te duiden in plaats van als vrouw, dan moest dat maar.

Hij was niet blij met haar verzoek. ‘U hebt haar zelf gezien.’

‘Ik weet wat ik zelf heb gezien,’ zei ze. ‘Ik wil weten wat u hebt gezien voordat u over haar heen reed. De kofferbak klapte dus open en toen...?’

Hij kneep zijn ogen stijf dicht alsof hij het pijnlijk vond eraan terug te denken, maar sperde ze snel weer wijd open om de beelden die hij aan de binnenkant van zijn oogleden zag te vermijden.

‘Het was hartstikke bizar. Ze kwam zomaar omhoog zetten en voordat ik in de gaten had wat er gebeurde, stond ze pal voor me. Net iets uit *The Walking Dead*.’ Zijn mond vertrok vol afschuw bij dat mentale plaatje. ‘Man, haar gezicht was één grote teringzooi, alsof het was weggerot of gesmolten, of zoiets. Ze zat helemaal onder het bloed.’

Onder het zweet zag zijn huid asgrauw. Hij ademde door zijn mond. Liska boog zich onopvallend opzij en trok de afvallemmer wat dichterbij haar stoel.

‘Had u de indruk dat ze bij kennis was? Waren haar ogen open?’

Jackson grimaste weer. Zweetdruppels rolden als regen langs zijn slapen omlaag. ‘Dat ene oog – dat keek me recht aan! Er kwam bloed uit de mond, en ik kon de Hummer niet meer stoppen, en ik knalde zo tegen haar aan, en – o, man, ik voel me niet zo lekker.’

Liska gaf hem de afvallemmer. ‘Ik zal je maar even alleen laten.’

Ze verliet met het geluid van gekokhals in haar oren de verhoorkamer.

‘Schoonmaakploeg naar gangpad twaalf, graag!’ riep ze, terwijl ze de koffiekamer in liep.

Kovac stond een kop koffie voor zichzelf in te schenken die deed denken aan vloeibaar teer. Hij was in zijn hemdsmouwen – die nu tot halverwege zijn onderarmen waren opgerold – en had zijn stropdas bij de hals losgetrokken, zodat er een glimp zichtbaar was van het witte T-shirt eronder. Zijn dikke haar – meer grijs dan bruin nu hij aan de verkeerde kant van de veertig was beland – zag eruit alsof hij er in de afgelopen vijf uur minstens vijftig keer met zijn handen doorheen had gewoeld.

‘Wat had hij voor je, behalve kots?’ vroeg hij.

Hij zag er net zo moe uit als zij zich voelde, en de verzameling stressrimpels en littekens groeven diep in zijn gezicht. Hij had het uiterlijk van een soort armeluisversie van Harrison Ford: een mager gezicht met asymmetrische gelaatstrekken, smalle ogen en een sardonische mond. Hij had recentelijk zijn ouderwetse politiesnor afgeschoren, omdat ze hem maandenlang aan zijn hoofd had lopen zeuren dat hij er met dat ding ouder uitzag dan hij was.

Liska leunde tegen het aanrecht en zuchtte. ‘Niet veel. Hij is nogal gefixeerd op het idee dat hij een zombie heeft doodgereden.’

‘Feitelijk gezien is het volgens mij niet mogelijk om een zombie te doden,’ merkte Tippen op. ‘Ze zijn namelijk al dood.’

Hij zat met zijn lange, dunne, hoekige lijf een beetje scheef aan de tafel alsof hij buiten voor een Frans cafeetje zat, met zijn benen over elkaar geslagen en één arm nonchalant op het tafelblad. Zijn gezicht was lang en alleedaags met donkere ogen waar intelligentie en droge humor uit straalden.

‘Dat is niet waar,’ verbeterde Elwood Knutson hem vanaf de andere kant van de tafel. ‘Zombies zijn juist ondoden. Dat wil zeggen: ze

waren dood, maar zijn gereanimeerd, meestal met behulp van een of andere duistere magie. Feitelijk gezien leven ze dus nog.'

Elwood had de omvang en gedaante van een circusbeer, de hersens van een student met een Rhodesbeurs en de gevoeligheid van een dichter. Ze hadden al een jaar of zes met elkaar samengewerkt aan diverse zaken sinds ze ten tijde van de Crematormoorden als taskforce een moordenaar moesten zien te vangen.

'Eigenlijk zouden we het schokkend moeten vinden dat jij zoveel over zombies weet,' zei Liska, terwijl ze een donut van het blad op het aanrecht graaide. 'Toch is dat niet zo.'

'In films schieten ze altijd op zombies, maar ze gaan nooit dood,' merkte Tippen op. 'Wat volgens mij aantoont dat ze niet kunnen worden gedood, omdat ze al dood zijn.'

'Je kunt een zombie alleen maar doden door zijn hersens te doden,' legde Elwood uit. 'Dat is heus niet eenvoudig.'

'Kun je niet gewoon met een zilveren kogel door zijn hart schieten?'

'Dat zijn weerwolven.'

'Een staak door het hart dan.'

'Vampiers.'

'Elwood,' onderbrak Kovac hen. 'Ga verdomme eens wat zinnigs doen met je leven. Trek eropuit. Ontmoet nieuwe mensen. Kijk eens niet zoveel kabeltelevisie.'

'Ha, dat moet jij nodig zeggen, Sam,' haalde Liska naar hem uit. 'Jij leeft zelf als een kluizenaar.'

'We hebben het nu niet over mij.'

Kovac nam een slok van de koffie en trok een gezicht alsof iemand hem zojuist in zijn maag had gestompt. 'Alle Jezus, hoe lang staat deze bagger hier al?'

'Sinds vorig jaar,' zei Tippen.

'Vampiers en weerwolven spelen een rol in de klassieke literatuur,' zei Elwood.

'En zombies?'

'Een hedendaagse rage in de popcultuur. Ik blijf graag op de hoogte.'

'Ik blijf graag scherp,' zei Kovac, 'en ik wil goddomme niets meer horen over zombies. We worden helemaal gek gebeld door verslaggevers die het over zombies willen hebben.'

'Zombies zijn groot nieuws,' merkte Elwood op.

'Zombies zijn niet echt,' zei Kovac. 'We zitten met een dood meisje. Dat is wél echt. Zij was echt. We leven niet in een televisieserie.' Hij